

[Alice Faber]

ver at sige, at der er nogle lægelige problemer, nogle psykologiske problemer, nogle sociale problemer her, og de hænger sammen. Mange gange hænger de sammen, for somme tider er det kun fysiologiske problemer, tror jeg, men også det giver af og til sociale og psykologiske problemer, så det nytter altså ikke noget at sætte det hen i en bås, hvor den praktiserende læge, som skal klare alt muligt i denne verden, også skal kunne klare meget komplicerede seksuelle problemer, for centrene skal jo bruges til de meget komplicerede problemer.

Det er ikke meningen, at det er centrene, der skal tage behandlingen. Det synes jeg også er fremgået af nogle af de indlæg, som er kommet, specielt fra hr. Niels Helveg Petersen, som var inde på, at det bliver noget centralistisk noget. Ja men formålet er, at det skal være udgangspunktet for forskning og undervisning og kompliceret behandling, og derudfra skal man så kunne undervise de mennesker, som sidder i forskellige rådgivningssituationer i hverdagen, og her kommer de praktiserende læger ind.

På socialforvaltningen kan man i meget stor udstrækning møde folk, som har meget komplicerede seksuelle problemer, som man ikke ved hvad man skal stille op med, fordi man ikke ved, hvortil man skal henvise dem, og folk, der har seksuelle problemer, bryder sig ikke om at tage helt til København, hvis de bor i Nordjylland eller i Sønderjylland eller i Vestjylland eller på Nord- eller Vestfyn. Det er noget, der er omgærdet af så mange problemer, at det at sige til sine naboer: jeg skal til København, fordi jeg skal have ordnet noget med mit seksualliv, giver større problemer end at komme herover, fordi man har nogle problemer med nyrene, som de kun kan klare på rigshospitalet. Så den decentralisering, der ligger i forslaget på denne måde, ved, at vi laver behandlingscentre rundt omkring på universitetshospitalerne, imødegår altså nogle af de fordomme, som vi alle sammen har i forhold til seksuelle problemer, og som også de, der har det, selvfølgelig er meget belastet af selv, men som også omgivelserne belastes af.

Derfor er jeg egentlig også lidt ked af, at vi har kaldt det centre. Det er rigtigt, som hr. Lengør sagde, at vi skulle nok ikke have kaldt det centre. Vi skulle have kaldt det noget andet, for så kan det være, at f.eks. hr.

Niels Helveg Petersen ikke havde været negativ over for det, for det handler jo kun om, at der rundt omkring på de forskellige sygehuse er nogle lokaler, hvor der sidder en læge, en psykolog, en socialrådgiver og en sekretær og behandler, og det er jo også derfor, det er så billigt. Centertanken, ja, der er også noget negativt for mig, der vibrerer, når jeg tænker på centre, så det skulle vi ikke have kaldt det, men vi kan snakke om, hvad det så skal hedde, for jeg synes, netop som jeg har været inde på, at det ikke er meningen, at dette er centralisme.

Til hr. Niels Helveg Petersen vil jeg gerne sige om det statslige og amtslige, at man på nogle områder har mulighed for at dele udgifterne mellem stat og kommune, når det drejer sig om behandling af specielle problemer, sådan at amterne f.eks. betaler for den behandling, de får, og at universiteterne så betaler for den forskning og den undervisning, som bliver givet til forskellige behandlergrupper, som har brug for det. Vi havde forestillet os, at det skulle være nogenlunde den model, som dette forslag skulle følge.

Jeg synes, det er en meget vigtig opgave for folketinget at tage op. Det her er 50 år gammelt, og jeg tror, at det, at det er 50 år siden, man første gang begyndte at snakke om det – som et kuriosum kan jeg fortælle, at Aksel Larsen i 1934 havde et forslag her i folketinget om sexologiske rådgivningscentre – så alene af den grund synes jeg selvfølgelig også, at det kunne være meget rart, hvis vi holdt jubilæum og nu endelig vedtog, at nu skulle vi tage den opgave op.

Men jeg tror, at det er omgærdet af så mange fordomme, at det er væsentligt, at folketinget går ind i det. Jeg håber, det er et svar på det, som hr. Niels Helveg Petersen spurgte mig om, og jeg er meget ked af, hvis hr. Niels Helveg Petersen synes, at dette kan afsluttes med en seriøs debat. Jeg tror desværre ikke, at vi er så modne, at det opstår, uden at vi her fra folketinget foretager os noget i anledning af det.

Men ellers vil jeg gerne sige tak, selvfølgelig specielt til hr. Lengør og fru Hanne Andersen, som meget positivt gik ind for forslaget, og selvfølgelig fru Birthe Hansen, men jeg håber også, at vi måske under udvalgsarbejdet kan komme lidt længere og måske finde frem til en form, så vi kan få noget af